

Laura Stanciu

DETECTIVĂ
DE OCAZIE

CAPITOLUL UNU

Era o zi de primăvară atât de frumoasă, încât îmi încălcasem toate oboselile posibile, mă sacrificasem pe altarul maternității și ieșisem cu flăcăul și cățelul din dotare în parc. Eram atât de mândră de mine, încât încercasem să immortalizez momentul epocal prin cam aproximativ 100 de selfie-uri și totuși nu mă decisesem la o poză anume; care oare să aibă onoarea desăvârșită să mă reprezinte pe Instagram? (*Dacă îmi aduc bine aminte, nu mă hotărâsem nici ce filtru să folosesc înainte de a o posta! În fine, detalii, detalii...*) Cu aceste decizii super-mega-über importante în cap, veneam agale spre casă, împingând căruciorul și admirând cu fii-miu lumea care trecea pe lângă noi. Ajungând în fața blocului, observasem, atât eu cât și flăcăul, care făcuse ochii cât cepele și deja îi scliffeau steluțe în priviri, haosul de acolo – lume multă ca la solduri la haine, unii care erau îmbrăcați în niște halate albe, parcă ginisem și vreo câțiva polițiști... Ce mai, în fața scării se turna cel mai nou episod din **CSI: București!** Deja mă imaginam cu un rol obscur (*dar de reținut și de efect!*) în această producție autohtonă și mă benoclam după vreo vedetuță mioritică, să văd pe cine recunosc. Neșansa mea, nimeni cunoscut (*și believe me, știu aproape toată lumea mondenă și fiecare ce face, cu cine, ce, pe unde și cum! Cancan și Libertatea sunt Biblia mea! Oare aș fi putut să folosesc aceste informații total inutile într-un scop care să-mi aducă ceva beneficii? Trebuia să pun și asta pe lista mea mintală, clar!*) Fii-miu mai avea nițel și sarea din cărucior de bucurie că vede atâta buluceală și sunt sigură că, dacă prindea

ocazia, i-ar fi chestionat pe toți (pe limba lui, că n-are decât un an și vocabularul lui e cam cât al meu când sunt mangă de beată: aaaaa, ayeiouuuuu, mama? pipi! papa!). Așa că îl ținutisem cu privirea mea de killer mother și mă asiguraseam că e centura aia bine prinsă unde e. Uite, mă, de ce fac aștia centuri de siguranță la cărucioare! Ca să ții „fiara” legată când vrea să o zbughească când ți-e lumea mai dragă! Nu că aș fi fost vreo mamă sociopată care îndrumă căruciorul ca Shumi pe la vreun raliu, când îmi începe vreo emisiune preferată, nu! Doamne ferește, apără și păzește! După această asigurare și încă una suplimentară că javra mea e bine ancorată în lesă și nu scapă de nebună prin mulțime, băgându-i în panică, ne-am apropiat de scară și, văzând-o în mulțime pe o vecină cunoscută, m-am îndreptat spre ea.

– Săr’na, tanti Mărioara! Ce se întâmplă aicea? am spus eu, încercând să-mi iau fața de „neinteresată total de bârfele blocului, dar dacă tot v-ați apucat acum să-mi povestiți, ar fi nepoliticos din partea mea să vă opresc. Continuați, continuați, dar să știți că nu mă interesează chiar deloc!”

– Vai, mămică, vai, ce tragedie! Doamne, Dumnezeule, cum de ni s-a întâmplat tocmai nouă, noi, oameni cumsecade și liniștiți și asemenea grozavie să se petreacă chiar sub ochii noștri?! Da’ chiar nu mai există Dumezeu să ne vegheze și să ne apere de nenorocirile astea? Se duce de râpă omenirea, draga mea, ascultă la mine ce-ți zic! Începu ea liturghia, având grijă să-și arate și smerenia cum se cuvine, făcându-și o cruce cât ea de mare, din frunte, ajungând la genunchi (sau sâni - la babe nu știi niciodată care parte anatomică mai este sau nu la locul ei) și la final, având grijă să-și ridice și ochii înlăcrimați spre cer, căutând parcă îndrumare. Măiculă, alooo?? Maia Morgenstern în rolul Maicii Domnului, păzea că te ia tanti Mărioara la interpretare și-ți suflă și Oscaru’ de sub nas! Oare toți ajungem așa prăpăstioși la bătrânețe?

Să ne-o ia așa rău mințile pe coclauri? Să vedem în orice mic incident ditamai catrastofa, începutul sfârșitului etc.? În fine, trebuie să recunosc că introducerea asta mă făcuse mega-curioasă! Mai că începeam să regret că nu aveam și o pungă de popcorn, prevedeam că va dura ceva până voi reuși să scot toate informațiile de la ea. Tanti Mărioara își continua rolul atât de bine, de chiar începeam să-mi pun întrebări serioase dacă nu cumva se filmează pe undeva, e poate probă la casting și eu stăteam ca proasta-n drum și nu mă afirmam deloc, purtându-mă mult prea mainstream de natural. Acum îi cășunase pe fii-miu, care o privea de parcă era acadea și el avea glicemia scăzută.

– Sărăcuțul copilaș, în ce lume nebună și oribilă trebuie să crească! O lacrimă i se prelingea pe obraz în timp ce dădea să-i mângâie creștetul copilului - da’ ce nu-l știi eu pe fii-miu? Nu stă asta la mângâiat decât la mă-sa, aka eu! Copilul s-a ferit subtil și s-a lăsat mai jos în căruț, având însă prezența de spirit să-i zâmbească drăgălaș în timp ce făcea asta. Bravo, mami, așa, te-am învățat bine! Cine știe când mai avem nevoie de ea sau de informațiile ei, poartă-te frumos, dar nu-i permite prea multe! Da, eram mândră de progenitura mea și de șiretenia lui! Babeta schimbase macazul și-și îndreptase atenția asupra mea.

– Pe vremea mea, să știi că nu se întâmplau asemenea orori! În blocul nostru?! Niciodată! De când m-am mutat eu, că doar ți-am zis că m-am mutat imediat cum l-au construit, am fost prima familie de locatari (mi-ai zis, tanti, mi-ai zis... chiar de mai multe ori) n-am mai pomenit așa ceva! Și doar sunt femeie bătrână, am văzut și am trecut prin atâtea, am prins și Al Doilea Război Mondial (Ooooo, bun, asistăm și la o oră gratuită de Istoria României cu tanti Mărioara! Puneam pariu că înainte să-mi povestească care e „oroarea” asta, o să fie în stare să-mi povestească și cum se înțelegea ea cu Vlad Țepeș când a locuit aici!

Cum, nu știți?! Da, avea aici, în bloc un apartament de două camere, semidecomandat, dar după ce s-a însurat a treia oară, a turnat al cincilea copil și l-a enervat vecinul de palier, care îl reclamase deja de mai multe ori pentru deranjarea liniștii publice și mai băgase și multe strâmbe, că prea toată ziua se perindă pe la ușa lui fel de fel de turcaleți, s-a decis că mai bine își face penthouse la Târgoviște, unde poate să dea petreceri în voie). Niciodată, dar NICIODATĂ nu s-a întâmplat așa ceva la noi în bloc! Asemenea cruzime...

– Dar până la urmă ce s-a întâmplat, tanti? I-am tăiat eu scurt macaroana, că deja mă plictisise, voiam să aflu mai repede și să urc sus, în casă, că până și Taz își pierduse răbdarea și atenția cu care o gratulase până atunci pe tanti Mărioara, doar, doar i-o pica și lui ceva de gustăreală.

– Dar n-ai fost atentă deloc? mă muștră ea. Offf, voi, tineretul din ziua de azi, nu mai sunteți deloc atenți la nimic! (Uuuu, tineret cică! *Da, normal, pentru ea, matusalemica, eu eram o ciutancă cu caș la gură! Și când te gândești că mă deprimasem zilele trecute când mi se adresaseră câțiva copilași de la viitoarea creșă a lui fii-miu, pe care m-am dus să o vizitez, cu apelativul „tanti”... Ehhh, zile și zile... Totul ține de machiaj și lumini, țineți minte la mine!*) Nu știți decât să vă grăbiți și să vă grăbiți! Până și mâncarea o îmbucați de-a-n picioarele, dar altfel nu sunteți deloc atenți la nimic! Ce să se întâmple? L-au căsăpit pe Petrică!

– Ce??? Pe nea Petrică, poștașul? Cine? am întrebat eu perpelexă.

– Cine? Cine? Păi dacă știam eu cine, le ziceam și ăstora, ca să nu mai umble acum ca bezmeticii aici, căutând pe dracu' să-l pieptene! și îmi arată înspre bărbații îmbrăcați în salopete de-alea de plastic alb, care dădeau cu pensule cu pământul plin de o pudră galben-închis pe toate geamurile de la intrarea în scara

blocului - *Săraca Aurica, femeia de serviciu, ce de treabă o să mai aibă mâine, să vezi ce o să-i mai bălăcărească pe ăștia!* îmi trecu mie prin cap.

– Nu știu pe cine a supărat Petrică, de i-a băgat un cuțat în spate, arză-l-ar focu' să-l arză de criminal blestemat! Bietul om... Bietul nostru Petrică.... a murit și fără lumânare... și degeaba, că n-a rănit în viața lui nici măcar o muscă!

– Cine știe ce învârteli făcea nea Petrică, tanti, am zis eu, speculând ca orice țăță... *Uneori mă ia gura pe dinainte și încep să-mi debitez toate gândurile ca o retardată! Dacă tot m-am apucat de asta, măcar s-o duc până la capăt acum, zic!* Pensiile le-a dat acum câteva zile, deci, clar, motivul nu era jaful! Poate vreun soț gelos? am întrebat cu juma' de gură.

– Nu, Iolando, că te-a prostit televizoru', mamă! Pe cuvânt! Eu ți-am tot zis să nu te mai uiți atâta la toate balivernele alea de le dau ăștia... Da' ce crezi, că viața-i ca în filme?! Te pomenști că l-ai văzut pe Petrică și vreun Tom Cruise acuma?! Doamne apără și păzește și dă-ne minte! Începu ea și iar își făcu câteva cruci. Sau crezi că mai e ca pe vremuri, când un copil care nu era copia xerox a lu' tac-su, era clar al poștașului sau al sectoristului?!

I-am dat dreptate, aprobând tăcut din cap. Fii-miu dădea semne de agitație. Era ora lui de mâncare și apoi somn de frumusețe, așa că m-am îndepărtat de grupul care se strânsese între timp în jurul nostru și care începuse dezbateri publică a cazului, emițând tot felul de teorii care mai de care.

Adevărul era că nea Petrică numai a crai nu prea aducea și la cei aproape 60 de ani ai lui, început de artrită, cu ochelarii ăia cât fundu' de la sticlele comuniste de lapte bătut, nu ar mai fi provocat unei femei niciun puseu de afecțiune, decât dacă poate ar fi adus vreo scrisoare în care s-ar fi pomenit de moartea unei rude îndepărtate care a lăsat averea destinatarei.

Între timp, echipa de criminaliști, asistați de aproape tot blocul nostru și de încă vreo câteva scări vecine (*veștile circulă mai repede ca telegraful aici! Iar vestea unei morți, mai ales CRIMĂ, surescitase atenția tuturor*), își împachetau tacticos fulminantul „arsenal” tehnico-științific de cercetare a locului faptei și se pregăteau să plece.

După reluarea accesului, am intrat și eu în scara blocului, unde singura amintire a trecerii prin viața asta a poștașului era o baltă de sânge uscat deja pe pardoseala cimentată. M-am îndreptat spre lift cu capul zbârnâind de întrebări și gânduri. Oare cine îl ucisese pe poștașul nostru atât de banal și aparent insignifiant? Și, mai ales, de ce?

CAPITOLUL DOI

Abia terminasem de spălat vasele, după ce eu și fii-miu mâncaserăm, că se auzi soneria de la intrare. Blestemând în gând și sperând că sunetul strident produs de ea și lătratul înfundat însoțit de mârâielile sugestive ale lui Taz nu-l treziseră pe copil, care se culcase, m-am dus să deschid ușa. În fața mea doi bărbați, unul îmbrăcat în uniforma poliției și celălalt având un costum închis la culoare, mă priveau întrebător.

– Doamna Cristoloveanu? Întrebă polițistul.

După ce am confirmat, s-au prezentat ca fiind agent Zorilă Mihai și inspector principal Victor Cimlea. I-am invitat înăuntru, după care l-am închis pe Taz în camera lui fii-miu (stăteam liniștită că Taz nu îl capsează pe vreunul dintre cei doi bărbați și, totodată, știam că acesta adora să-i țină companie flăcăului atunci când doarme). Bănuiam că veniseră să mă interogheze în cazul decesului neașteptat al poștașului. Aceștia au intrat ușor sfioși (*cred că de teama cățelului pe care se așteptau să-l vadă apărând de oriunde, cu colții la vedere*) și au ocupat cele două fotolii pe care le indicasem, din sufragerie. Cât timp m-am dus să prepar o cafea pentru „invitați”, am încercat să-mi liniștesc mintea, care mi-o luase deja pe coclauri nu tocmai cucernice în ceea ce îl privea pe domnul inspector.

Era un bărbat tânăr (*de vreo 30 și ceva de ani, aproximasem eu*), un pic mai înalt decât mine (*deci își privea interlocutorii de la vreo 180 și ceva de centimetri înălțime*), cu niște ochi căprui inteligenți și curioși, care ascundeau în apele lor multe gânduri

Respect pentru oameni și cărți

tainice (*am dat-o pe lirism de-asta, clar eram pe câmpii, doar v-am spus!*). Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, având o cămașă bleumarin care se mula frumos și deloc exagerat pe trupul lui, fără cravată, vestă sau ceas la mână (*și, mai ales, fără verighetă!! Smiley face!*). Avea părul nisipiu închis spre castaniu, tuns scurt, nasul drept (de ziceai că era scos dintr-o efigie romană) cu nări bine definite, o barbă castanie deschis, care îi urmărea linia maxilarului și mustața scurtă, ce-i încadra buzele frumoase și pline... Acum înțelegeți de ce mi-o luase mintea de-a nebuna? Da, tipul arăta foarte bine, exact cum îmi plăcea mie, și eu, una, eram un pic... dar doar un pic... vrăjită de el! Bine naibii că-mi trecuse prin minte să îi întreb dacă vor cafea, că altfel cred că mă vedeau cum mă holbez la el ca o retardată și cu câteva bale într-un colț al gurii!

– Doamnă, am venit, după cum bănuiați deja, să vă adresăm câteva întrebări în legătură cu decesul produs în blocul dumneavoastră, începu inspectorul Cimlea să zică imediat ce m-am întors cu cafelele din bucătărie și le-am așezat frumos pe masa din sufragerie.

Am încuviințat din cap fără să rostesc și altceva, deoarece nu prea eram cu atenția la cote maxime, fiind mai mult surprinsă de vocea plăcută pe care inspectorul o avea, decât la ce spunea el efectiv (*Oare pe câți infractori ai reușit să-i dai peste cap cu glasul ăsta, inspectore? Cred că rata infracționalității în rândul femeilor a crescut vertiginos de când te-ai făcut matale inspector... Adevărul e că și eu am niște gânduri necurate cu tine, nu vrei să-mi pui cătușele și...).*

– De cât timp îl cunoșteați pe Petre Dumitru? întrebă inspectorul.

– Nu de foarte mult timp... Adică, nu îl cunoșteam nici așa cine știe ce, am răspuns eu. Dacă nu îmi spuneți dumneavoastră

care îi era numele de familie, nici până în ziua de azi n-aș fi știut. Toți îl știam și îl strigam simplu „Nea Petrică”. Oricum, eu m-am mutat aici destul de recent, după spusele locatarilor acestui bloc, care par a sta aici încă de dinainte de a se construi acesta... Probabil strămoșii lor au avut colibele așezate pe acest pământ și au lăsat cu limbă de moarte urmașilor ca nu cumva să se îndepărteze de aceste meleaguri. Un fel de moștenire din generație în generație... Eu locuiesc aici de doi ani și pe nea... adică pe domnul Dumitru îl cunosc de aproape un an de zile, de când a început să-mi aducă indemnizația de creștere a copilului.

– Când l-ați văzut ultima oară pe domnul Dumitru?

– De văzut, adică să îl privesc cu ochii mei, l-am văzut acum trei zile, când a fost ziua de pensie și alocații și a trecut și pe la mine să-mi lase indemnizația.

– Cum vi s-a părut atunci domnul Dumitru? Neliniștit, vesel, îngândurat?

– Cum să mi se pară?! La fel de expeditiv ca-ntotdeauna. A venit, s-a îndreptat, ca de obicei, spre bucătărie, unde îl invitam mereu, s-a așezat pe scaun și și-a lăsat geanta aia a lui mare și presupun că extrem de grea – *mereu mă întrebam cum de nu se cocoșează poștașii ăștia la câte hârtoage cară zilnic după ei* – mi-a calculat cât trebuia să-mi lase și a plecat. Rar schimb... adică schimbam două-trei vorbe... Mereu mi s-a părut un om taciturn, fără chef de taclale inutile și concentrat să termine cât mai repede treburile pe care le avea pe ziua respectivă. Nu știu dacă așa era cu oricine, dar cu mine așa lăsa impresia... Nu știu, poate pur și simplu nu-i plăcea fața mea și de aceea nu se întindea la vorbă mai mult decât strictul necesar.

– Sau poate doar considera că diferența majoră de vârstă dintre dumneavoastră nu putea fi ștearsă, negăsind subiecte în comun. Dumneavoastră fiind așa de tânără... nu v-ar fi interesat